

mig at være henfigtsmæssigt, at en fri Over-
 eenskomst maatte kunne sluttes om, at Eighn
 foretages ved Læger, og det er derfor, jeg har
 foreslaaet den nye Affattelse, som i det
 Hele forekommer mig at være mere correct
 end den, der nu staaer, at Sogneraadet skal
 søge Overeenskomst truffen med en autoriseret
 Læge om at foretage Eighn, og kun naar dette
 Forsøg glipper, skal Eighnet kunne ske ved
 Lægmand. — I § 7 findes en speciel Straffes-
 bestemmelse, nemlig at „den, som udsteder Døds-
 attest, uden personlig at have synet Liget,
 straffes med Fængsel“. Den Forbrydelse, som
 her omtales, er i Virkeligheden en, der fuld-
 stændig falder ind under Straffelovens § 155,
 og som der er belagt med en mildere Straf
 end den, der indeholdes i dette Lovforslag.
 Jeg seer nu ingen Grund til, at man, naar
 man har en systematisk Straffelov, skal sprede
 enkelte Staffebestemmelser om i andre Love,
 men det forekommer mig rettest overalt i
 disse specielle Love, hvor der er Tale om For-
 seelser, at lade disse gaae ind under Straffe-
 lovens almindelige Bestemmelse, og det er dette,
 jeg har tilladt mig af foreslaae ved mit Æn-
 dringsforslag under Nr. 36. — Endvi-
 dere har jeg under Nr. 33 stillet et
 Ændringsforslag til § 6 om at lade sidste Stykke
 udgaae. Det gaaer ud paa, at „ved Selv-
 mord eller anden uden foregaaende Sygdom
 indtræffende pludselig Død skal altid en Læge
 hurtigt muligt tilkaldes, og Eighn af ham
 foretages“. Det, der ligger til Grund for
 dette Stykke af Paragraphen, er Noget, som
 tvivrigt aldeles ikke vedrører Loven; thi det Hen-
 syn, der har bevæget til denne Bestemmelse,
 er jo, at der kan komme Læger tilstede, for
 saavidt muligt at flette den, der har gjort
 Forsøg paa at aflive sig selv, tilbage til Li-
 vet, men en saadan Bestemmelse finder al-
 deles ikke sin naturlige Plads i en Lov, der
 har et ganske andet Diemed, nemlig deels at
 forebygge Skindødes Begravelse og deels at
 styrke Dødelighedsstatistikens Sikkerhed. —
 Under Nr. 47 har jeg stillet et Ændrings-
 forslag til § 8. I denne Paragraph findes
 den meget vanffellige Bestemmelse af det Be-
 derlag, der skal gives for Eighn. Det vil

være de ærede Medlemmer bekendt, at der
 fra Lægerne er kommet meget alvorlig Ind-
 sigelse mod Bestemmelsen i denne Paragraph,
 idet man har sagt, at en praktiserende Læge
 er en privat Mand, over hvem Staten ikke
 har nogen Myndighed til at lægge hans
 Kræfter i Beslag for en bestemt Betaling, som
 den eensidigt fastsætter, men at hans Virk-
 sshed kun kan sættes i Bevægelse ved fri Over-
 eenskomst mellem ham og den Private, den
 Commune eller den Institution, der maatte
 benytte hans Virksomhed. En fuldstændig
 Gjennemførelse af denne Tanke hos Lægerne
 vilde berede Lovgivningen store Vanffeligheder,
 men nogen Smødefommen derimod forekommer
 mig at være paa sin Plads, og navnlig er
 den Anke, som paa mangfoldige Steder er
 fremkommen, nemlig at det er ubilligt at for-
 lange, at en Læge paa Landet skal for den
 lille Tægt, der er foreskrevet, ikke alene
 sætte sin Virksomhed ind, men tillige besor-
 dre sig selv, vel begrundet. Jeg har derfor
 ved Sætningen i § 8: „I ethvert Tilfælde,
 hvor Eighn skal foretages paa en Kjøbstads
 Markfjorder over $\frac{1}{4}$ Mill fra Byen, paaligger
 det derhos Communen at yde Lægen fri Be-
 fordring“, foreslaaet, at Ordene „paa en Kjøb-
 stads Markfjorder“ skulle udgaae, saaledes at
 det blev en almindelig Regel, at, hvor en Læge
 skal foretage Eighn over $\frac{1}{4}$ Mill fra Byen,
 skal der gives ham Befordring. — Jeg lægger
 ikke saa stor Vægt paa disse Ændringsforslag,
 eller, rettere sagt, jeg lægger under denne
 Forhandling ikke saa stor Vægt paa dem,
 fordi jeg tydelig mærker, at der for Tiden
 ikke er nogen meget levende Opmærksomhed
 hos Forsamlingen for nogen af Talerne, og
 derfor begrunder jeg dem langt mindre fyldigt,
 og jeg tør vel ogsaa sige, mindre fyldestgø-
 rende, end jeg tør antage, at jeg ellers vilde
 have gjort. Men jeg vil sige, at jeg haaber,
 at denne Lov vil blive udsat til næste Sam-
 ling; der er fremsat saamange Indvendinger
 imod den, som fortjene en nøie Overveelse,
 og jeg vil derfor henstille til Thingets ærede
 Medlemmer at vedtage saa mange af Æn-
 dringsforslagene, som de kunne forsvare det for
 deres respective Samvittigheder, og haabe, at